

OZREN PROHIĆ

NEZABORAVNI SUSRETI

PREMIJERE

PORTRET

FESTIVALI

VOK

HISTRIONIS

MEĐUNARODNA

SCENA

TEORIJA

MI U SVIJETU

ANEKDOTE

NOVE KNJIGE

SJEĆANJA

DRAME

Želio bih se prisjetiti jednoga aspekta rada profesora Švacova. Znano nam je da s podjednako zanimljivošću i unutar sličnih opsega možemo govoriti o njegovu redateljskom, teorijskom, dramaturškom, prevoditeljskom i pedagoškom radu, no ovom bih prigodom podsjetio na nekoliko bitnih aspekata pedagoškog rada profesora Švacova na našoj Akademiji kroz jednu generaciju, ili još bolje, osobnu vizuru. Govorit ću, naime, kao njegov student.

Pri samom početku studiranja na Akademiji jedan od prvih susreta s teorijskom dramaturgijom i s temeljnim problemima samoga studija događao se upravo na satovima tadašnjeg predmeta *dramaturgija I* koju nam je profesor Švacov predavao.

Susret s njime bio je podjednako važan kao i susret s predmetom jer svojom je izuzetnom erudicijom širio krugove kako naših znanja tako i, što je još i bitnije, naših znatiželja. Svoju iznimnu erudiciju koristio je kao jezgru iz koje kreću razni metodološki putevi u pristupu i objašnjavanju pojedinoga problema. Namjerne digresije ili asocijacije u njegovim predavanjima uspostavljale su

drugačije mogućnosti pristupa problemu, a kroz svu tu širinu, mi studenti shvaćali smo da je postavljeni put, određena metoda ili pristup samo jedan od mogućih. Davano nam je beskrajno znanje i otvaran put za traženje novih i drugačijih spoznaja.

Na ispitima, profesor je Švacov tražio neku vrstu primjerenosti i odmjerenosti znanja prema svakom studentu, prema njegovim interesima i glavnom predmetu studija, tražeći da se opće znanje, koliko god je to moguće, oprimjeri i omjeri o suvremenu kazališnu praksu ili o svakodnevni život.

Upravo u tom segmentu dobivali smo onu vrstu znanja i metode koja je i uspostavila našu Akademiju, koja je u temeljima naše škole. Svaki je teorijski pristup bio protkan i utemeljen u kazališnoj praksi (nerijetko s asocijacijama na književnost i film), a u analizi pojedinog praktičnog problema inzistiralo se na teorijski usustavljenom razmišljanju.

I zbog takvog odnosa prema problemima gdje smo početnim kazališnim koracima nadoknađivali filozofijsko neznanje ili upravo takvim znanjem stajali iza naših

prvih i početničkih kazališnih koraka, puno nam se puta učinilo da nam profesor Švacov priča o bliskim i nekako poznatim stvarima. Na našem praktičkom putu, shvaćali smo što smo sve primali na prihvatljiv, širok i nadasve zanimljiv, pedagoški zavodljiv način.

Volio je našu kritičnost, naše buntovništvo, naša ponekad i nemušta htijenja, no zauzvrat je tražio temeljitost u znanju i promišljanje o etičnosti odnosa.

Valja reći kako je nerijetko govorio o operi. Upoznao nas je s tim kazališnim oblikom, otvarajući nam beskrajne prostore forme u kojoj su utkani mnogi poetološki, sociološki ili filozofski problemi pojedinog razdoblja ili suvremenog promišljanja kazališta.

Slušajući predmete na poslijediplomskom studiju, odabравši kolegij profesora Švacova, shvatio sam, još jednom, kakvog smo profesora imali, jer ono što se nama činilo već uobičajenim predavanjem na Akademiji, izazivalo je oduševljenje studenata drugih fakulteta.

Spomenuo bih kako sam imao sreću raditi nekoliko njegovih prepjeva opernih libreta. Svaki susret u kojem bismo jedan drugom predavali note pretvorio se u mali

tečaj osnovnih problema pojedine opere, a širina i asocijativnost u podacima koji su bili potaknuti pojedinim djelom, bila je ponovno beskrajno fascinantna i ciljala je na vrlo određene i specifične probleme pojedine opere.

Volio bih, nakon svega, govoriti i o onom najljepšem – o nizu anegdota, susreta, ironičnih opaski i zanimljivosti o kojima nam je govorio mimo glavnog predmeta. Ti nezaboravni susreti događali su se po hodnicima i klupama Akademije, u usputnom kafiću na putu do Akademije ili, jednostavno, ispred Akademije. Volio bih o tome pričati, ali čini mi se da su upravo takvi događaji ono što će ostati u predaji i uspomeni na profesora Švacova, ono što će potvrđivati njegovu prisutnost na ovoj školi i dalje.

Nedavno mi je govorio kako, za svoj užitak, radi prijevodnu antologiju njemu najdražih pjesama. Spomenuo je mnoge pjesnike i mnoge jezike. Možda antologiju nije završio, no najvrjednija antologija krije se upravo u onim znanjima koja su ostala trajno utkana i utemeljena upravo u njegovim studentima, studentima naše i njegove Akademije.

Hvala mu.